

[Gert Petersen.]

jeg ved ikke, om det var blevet offentliggjort, eller hvad der var sket; mindretallet havde dårlig nok fået det. Men vi kunne læse et referat i dagspressen af dette første udkast, og det gav som sagt anledning til en lederartikel i Politiken, hvori man bebrejdede flertallet, at der var mangel på perspektiv i deres betænkning. Det synes jeg også præger debatten. Det har præget debatten her, og det har præget debatten ude i befolkningen, når vi mødes derude. Fra tilhængerens side er man i reglen i en forsvarsposition, hvor man prøver på at afparere de angreb, vi retter mod dem. Men det er næsten umuligt at få noget at vide fra tilhængerens side om, hvad de vil med De europæiske Fællesskaber. Jeg skal erkende, at her er der store forskelle, og det er vigtigt. Nogle tilhængere forklarer, at de vil Europas forenede stater, og det vil de så hurtigt som muligt. Andre fejler dette med Europas forenede stater helt til side, og af dem, der fejler det til side, er der nogle, der gør det med et suk: det var dog synd, det var dog kedeligt, for der var ikke noget, de hellere så end Europas forenede stater — men det kan ikke lade sig gøre, kære venner. Andre igen fejler Europas forenede stater til side med begejstring; siger næsten ligesom for at trøste forsamlingen: I skal ikke være bange, der kommer ikke nogen Europas forenede stater; det er først og fremmest en valutagevinst, det drejer sig om her.

Sådan er der nogle forskelle i tilhængergruppen, og det har også præget den betænkning, vi har fået fra flertallet. Det har præget den sådan, at den næsten ikke siger noget om, hvad flertallet i denne sal vil, hvis Danmark skulle komme ind i EF — ud over at tjene penge på landbruget, det er klart nok. Men hvad man i øvrigt vil, står hen i det uvisse. Jeg står her med betænkningen, hvor afsnittet om den institutionelle opbygning i et udvidet EF er det spændende, er det kritiske; det er her, spørgsmålet om integration eller ikke integration kommer ind i billedet. Og så læser jeg dér meget selv-

indlysende, at det ikke vil have noget formål i sig selv at søge nye institutioner etableret. Det kan jeg da godt forstå. Det havde man vist egentlig ikke behøvet at skrive. Det er ærlig talt en banalitet. Så fortsætter man:

„På længere sigt må det forudses, at der efter EFs udvidelse vil blive truffet beslutninger, som kan begrunde en fornyet drøftelse af de institutionelle spørgsmål.“

Ja, man skal være forsigtig med at udtale sig om fremtiden, men dette kan man da nok tillade sig at skrive.

Man fortsætter:

„Dette kan f. eks. blive aktuelt i forbindelse med en europæisk valutafond eller en regionalfond.“

Se, dér dukkede pludselig en europæisk valutafond op. Den har vi ikke hørt noget om tidligere i betænkningen. Vi har ganske vist hørt nu for en halv time siden af markedsministeren, at det er noget, han vil gå stærkt ind for nede i Bruxelles, hvis Danmark kommer i fællesmarkedet. Det havde nu været meget rart, om det havde været med i betænkningen, men det er måske et senere indfald fra markedsministerens side. Der står i betænkningen, for at jeg nu ikke skal blive anklaget for citatfusk, at man vil gå ind for et stærkt valutarisk samarbejde, men selve valutafonden er en speciel sag.

Så står der videre denne helt herlige sætning om disse drøftelser:

„Men behovet herfor må efter flertallets mening netop basere sig på nye samarbejdsområder . . .“

Behovet må basere sig på nye samarbejdsområder! Undskyld, det er simpelt hen noget vrøvl, det kan man ikke skrive — jo, det kan man altså, men det har ikke noget med dansk at gøre. Et behov kan skyldes et eller andet, men kan det basere sig på nye samarbejdsområder, som kræver en styrkelse af EFs institutioner? Det var jo netop det, der var udgangspunktet — eventuelt i sammenhæng med øgede beføjelser for disse. De sætninger her siger intet som helst. Intet menneske bliver klogere af at læse dem. Jeg